

træde en Concurrence til disse Poster, der kunde jo være Andre, som maatte kunne overtages til at overtage dem. Men en saadan Concurrence kan, som sagt, ikke finde Sted. Dersom den kunde finde Sted, ja, saa er det ligefrem, at man vilde tage den Bedste. Imidlertid ere de nærværende Mænd dygtige i det, Sag, de have lagt sig efter, og man kan ikke andet end være tilfreds med at have saadanne Kræfter. Dersom man nu i høi Grad skulde formindste Udfigten for de Officerer, der bestemme sig til at virke i denne Retning, saa vilde det blive endnu vanskeligere for Fremtiden at faae Folk til at gaae denne Vej; der vilde blive Mangel paa saadanne Folk, hvilket vilde have en høist vanskelig Stilling for Marinen til Følge. Naar en Minister, saaledes som jeg i dette Dreblik, i visse Retninger har Anførelser, der ere forskjelligt fra flere af de ærede Medlemmers, og navnlig naar en Minister optræder mod et Udvalg, saa at Ministerens Mening staar paa den ene Side og Udvalgets paa den anden Side, vil man maaskee sige: Ministeren fremfører rigtignok Saadant, men at Beviserne ere tilstede, det betvivle vi. Jeg vil dog anføre, at jeg i en tidligere Tid har havt Leilighed til at opmuntre en Officeer til Studeringer, navnlig for at uddanne sig til Fabrikmester, at jeg har tilbudt ham — jeg var nemlig i den Stilling, at jeg kunde tilbyde ham det — saasnart han havde endt sine Studeringer, at give ham et Rejsestipendium til et Beløb af 1000 Rbd. Denne Officeer er endnu færende Officeer. Det Tilbud, jeg havde gjort ham, var ikke tilstrækkeligt til at overvinde de Betænkkeligheder, han havde ved at gaae glip af Hovedvirkningen for den Stånd, han havde valgt sig, og jeg kan ikke andet end lykønske Søetaten dertil.

Lunde: Jeg vil haabe, at Forsamlingen vil af den ærede Ordførers sidste Foredrag bedst see, hvor god den Sag i Grunden er, som jeg her har søgt at bringe paa Bane, og hvis det ærede Thing skulde give den sit Bisald, er det vist ikke, som den ærede Ordfører sagde, mit smukke Foredrag, der har bevirket dette, da jeg selv desværre føler altfor vel, hvor meget der fattes heri, for at det kunde kaldes smukt eller godt, men det er Sagens egen Bestaaffenhed, da

den efter min fulde Overbeviisning er saaledes, at man fra Menneskelighedens Standpunkt ligefrem bør billige den. Imidlertid troer jeg, som jeg tillod mig at sige, at det bedst fremgaaer af de Argumenter, den ærede Ordfører har fremført, hvor svag hans Paastand om Afviisning er. Han har først paaberaabt sig, at vi ikke skulde give Love tilbagevirkende Kraft; men det har jeg allerede gjort opmærksom paa, at her ikke er Tale om. Havde der været Tale om at give en Lov tilbagevirkende Kraft, saa vare disse Mænd og Enker, her handles om, eller jeg selv, kommet og havde sagt: „Her er den og den Lov; den forekommer os i dette Tilfælde at burde gjøres gjældende, og vi havde bedet om Forsamlingens Samtykke dertil, men dette er ikke skeet — jeg har tværtimod udtrykkeligt udtalt, at her er ingen Berettigelse fra disse Mænds eller Enkers Side, men et Billighedskrav, som forekommer mig at være saa stærkt, at vi fra vort Standpunkt ikke med Rette kan nægte det at skee Gjældst. Jeg skal gjøre opmærksom paa, at den nye Lov for Underklassernes Pensionering endogfaa indrømmer Pension for under 20 Aars Tjeneste under visse Betingelser; den giver idetmindste Bestyrrelsen Adkomst til at indstille dem dertil; men her er Tale om Mænd, hvoraf mange have tjent langt over 20 Aar, og, som jeg før bemærkede at gjælde for Flere af dem, blot ved at være bleven staaende i Tjenesten i 9 Dage længere havde havt en Ret, hvor de nu aldeles ingen have. Den ærede Ordfører sammenligne disse Folk med de Embedsmænds Enker, som have været tilstaaede Understøttelser under vor tidligere Regjering, men jeg troer, at dette er en meget uheldig Sammenligning. Jeg skal tillade mig at erindre Dem om, at der har hersket en Følelse for Enker og alle Trængende af den bedre Klasse under de foregaaende Regjeringer, der har været saa smuk og saa stærk, at vi nu have fundet os foranledigede til at reducere Noget i det, der er tilstaaet dem; men hvad disse Folk, her tales om, angaaer, saa have De, mine Herrer! ikke et eneste Beviis paa, at vi have kunnet stryge en eneste Skilling i hvad der har været bevilget dem. Der har altid været en væsentlig Forskjel, naar Tælen var om at bevilge Embeds-